

Antologia de poetes valencians. I, del segle XIV al XIX. València: Institució Alfons el Magnànim, 2018. 652 pàgs. [11 x 19,5].

Selecció de poemes realitzada per Eduard J. VERGER, que mostra un ampli repertori de l'obra poètica en català. Es tracta d'una reedició que inclou deu autors més, ja que la primera va publicar-se el 1983. Entre els objectius del volum consisteix en ampliar el coneixement dels poetes valencians, ja que el públic només té presents pocs noms. D'aquesta manera el lector pot apropar-se a altres autors menys coneguts. Conté un glossari de termes emprats per aquests autors.

Ens recorda que la seva qualitat és bona i que la creació d'obra poètica va patir la situació política relacionada amb la castellanització de la societat valenciana. Així com esmenta que les influències de l'occità es van eliminar de l'escriptura a partir d'Ausiàs Marc. El compilador ha tingut en compte al fer la seva selecció la qualitat estètica o l'interès històric d'aquestes creacions. També ha hagut de valorar en la selecció les confusions que hi ha entre autors catalans i valencians, ja que n'hi ha alguns que són tinguts per catalans sent valencians, com Jaume March. Tanmateix, ha hagut d'excloure alguns grans autors com Ramon Llull, Anselm Turmeda, Andreu Febrer o Bernat Metge, pel que fa als medievals, o la de Jacint Verdguer, Costa i Llobera, Joan Alcover, Joan Maragall, Josep Carner, etc. entre les etapes posteriors.

Durant els segles XI al XIII l'escola valenciana va ser modesta, dins del conjunt de la poesia en llengua àrab, si bé original. A partir del s. XV hi havia algunes composicions destacades en hebreu i en occità. Així com va augmentar l'activitat de valencians en castellà, llengua que des del període dels Reis Catòlics va conviure amb el català.

El compilador esmenta que la selecció l'ha fet destacant el gènere de poesia lírica; incloent aportacions que emfatitzen el tema moral o filosòfic, junt amb altres de tema sentimental o amorós, religiós o patriòtic. Ha deixat de banda la poesia satírica, la narrativa i historicista.

De fet, és a partir del s. XIV que es pot parlar d'una poesia valenciana, tot i la seva evolució. Ens recorda que en aquell moment hi havia encara molta activitat literària en llatí, que era l'idioma de la societat culta europea i la llengua romanç o vulgar quedava reduïda als assumptes quotidians. És molt possible que hi hagués una poesia lírica sobre temes profans i religiosos que cantava el poble, o que difonien els joglars, de tradició oral, que no s'ha conservat. A les primeres pàgines s'esmenten les característiques i formes adoptades per aquests poemes tant durant l'etapa medieval com posterior; es a dir la seva estructura i formes mètriques.

Traducción de la reseña anterior:

Selección de poemas realizada por Eduard J. VERGER, que muestra un amplio repertorio de la obra poética en catalán. Se trata de una reedición que incluye diez autores más que la anterior, ya que la primera se publicó en 1983. Entre los objetivos del volumen se encuentra la ampliación del conocimiento sobre los poetas valencianos, ya que el público sólo tiene presentes algunos nombres. De este modo el lector puede acercarse a otros autores menos conocidos. Contiene un glosario de términos empleados por estos autores.

Nos recuerda que su calidad es buena y que la creación de obra poética padeció una situación política relacionada con la castellanización de la sociedad valenciana. Así como menciona que las influencias del occitano se eliminaron de la escritura a partir de Ausiàs Marc. El compilador ha tenido en cuenta al realizar su selección la calidad estética o el interés histórico de estas creaciones. También ha tenido que valorar en la selección las confusiones que hay entre autores catalanes y valencianos, ya que algunos son tenidos por catalanes siendo valencianos, como Jaume March. Asimismo, se ha visto obligado a excluir a grandes autores como Ramon Llull, Anselm Turmeda, Andreu Febrer o Bernat Metge, en cuanto a los medievales, o la de Jacint Verdaguer, Costa i Llobera, Joan Alcover, Joan Maragall, Josep Carner, etc. entre las épocas posteriores.

Durante los siglos XI al XIII la escuela valenciana fue modesta, dentro del conjunto de la poesía en lengua árabe, si bien original. A partir del s. XV había algunas composiciones destacadas en hebreo y en occitano. Así como aumentó la actividad de valencianos en castellano, lengua que desde el periodo de los Reyes Católicos convivió con el catalán.

El compilador menciona que la selección ha sido realizada haciendo prevalecer el género de poesía lírica, incluyendo aportaciones que destacan por el tema moral o filosófico, junto con otras de tema sentimental o amoroso, religioso o patriótico. Ha dejado de lado la poesía satírica, la narrativa y la historicista.

De hecho, es a partir del s. XIV que se puede hablar de una poesía valenciana, a pesar de su evolución. Nos recuerda que en aquel momento había aún mucha actividad literaria en latín, que era el idioma de la sociedad culta europea y la lengua romance o vulgar quedaba reducida a los asuntos cotidianos. Es muy posible que hubiera una poesía lírica sobre temas profanos y religiosos que cantaba el pueblo, o que difundían los juglares, de tradición oral, que no se ha conservado. En las primeras páginas se mencionan las características y formas adoptadas por estos poemas tanto durante la etapa medieval como posterior; es decir, su estructura y formas métricas.

IHE
(Secretaria de la revista)